

Saanben og satte sig hen til Mr. Jay. Jeg tog en Avis, lod, som om jeg læste ivrigt i den, og lyttede af al Magt, som jo var min Pligt.

„Jact har været her og spurgt efter Dem,“ siger den unge Mand.

„Gav han Dem da ingen Bæfted til mig?“ spørger Mr. Jay.

„Jo,“ siger den Anden; „han bad mig, hvis jeg saae Dem, sige til Dem, at han meget gjerne vilde tale med Dem iaften, og at han derfor vilde see op til Dem i Deres Bolig klokken syv.“

„Det er godt,“ siger Mr. Jay. „Jeg skal nok være hjemme igjen i rette Tid for at træffe ham.“

Den unge Mand, der imidlertid havde druffet sin Porter ud, bemærkede nu, at han havde knap Tid, sagde Farvel til sin Ven (jeg vilde maaskee ikke feile meget ved at sige sin Medskyldige) og forlod Bæstet.

Fem og tyve og et halvt Minut efter ser — i flige alvorlige Tilfælde er det af Vigtighed at lægge noie Mærke til Tiden — havde Mr. Jay spist sine Coteletter og betalt sin Fortæring. Ser og tyve og tre quart Minut efter ser havde jeg spist mine Coteletter og betalt min Fortæring. Ti Minuter derefter var jeg hjemme i Rutherford Street, hvor jeg i Gangen blev modtagen af Mrs. Yatman. Denne elstværdisse Dames Ansigt var et Præg af dyb Mismod og Skuffelse, som det skar mig i Hjertet at see.

„Jeg er bange for,“ siger jeg, „at Deres Undersøgelser i den Logerendes Bærelse ikke har bragt Dem paa Spor efter noget Mistænkeligt?“

Hun rystede paa Hovedet og sukkede. Det var et dybt, bævende, smægtende Suk, der, saa sandt jeg lever, naar havde bragt mig til at gaae fra Concepterne. Et Dieblit glemte jeg ganske Tjenesten og fælte mig meget misundelig paa Mr. Yatman.

„Dygtig ikke Haabet,“ sagde jeg i en blød Tone, der syntes at røre hende. „Jeg har hørt en hemmelighedsfuld Samtale, ved hvilken der aftales et Møde, som jeg antager, af forbrøderlig Natur, og jeg venter mig store Ting iaften af mit Kighul og mit Lyttehul. Viltu ikke forstrækkes, men — jeg troer, at vi ere lige ved at gjøre en Opdagelse.“

Her fik min overvættede Tjenstiver Magten over mine blidere Følelser. Jeg gav hende et betydningssfuldt Blik, nikkede og gif min Vei.

Da jeg kom tilbage til mit Observatorium, fandt jeg Mr. Jay i Begreb med at fordybe sine Coteletter, hængslægt i en Kænestol, med Piben i Munden. Paa Bordet stod der to Glas, et Kruus med Vand og den feromtaale Cognacsflaste. Kloffen var næsten sly. Paa Sagnet sly traadte den som „Jact“ betegnede Person ind ad Døren.

Hans Sind syntes at være i Oprør — det glæder mig at kunne sige, endog i stærkt Oprør. Jeg sølte mig, for at bruge et Kraftudtryk, fra Top til Taa gennemstrømmet af en salig Forudsigelse af, at være nær ved Maalet. I den yderste Spænding holdt jeg Diet til mit Kighul og saae den Fremmede sætte sig ned ved Bordet, ligeoverfor Mr. Jay, med Ansigtet mod mig. Naar man undtager det forfjællende Udtryk, som deres Ansigt havde i det paagjældende Dieblit, saa lignede forøvrigt disse to nederdrægtige Kjeltringer hinanden saa meget i alle andre Henseender, at man strax maatte komme til den Slutning, at de vare Brødre. Jact var imidlertid noget reuere i det Hæle og noget bedre paa Klædt end Mr. Jay, det maa jeg indrømme. Det er maaskee een af mine svage Sider, at vise Overbærelse og Uparthid til den ypperste Grad. Jeg er ingen Pharisæer, og naar jeg finder et Uspunkt hos den Lastefulde, saa siger jeg: giv endog Lasten, hvad der tilkommer den, ja, giv for Guds Skyld endog Lasten hvad der tilkommer den.

„Hvad er der nu paa færde, Jact?“ siger Mr. Jay.

„Kan du ikke see det paa mit Ansigt?“ siger Jact. „Hør, kjære Ven, enhver Opfattelse er forbunden med Fare. Lad os gjøre en Ende paa det og vove det iovermorgen.“

„Allerede iovermorgen?“ udbryder Mr. Jay med et Ansigt, der udtrykker Forbauselse. „Ja, jeg er beredt, hvis Du er det. Men hør, Jact, er Vedkommende ogsaa færdig? Er Du ganske vis derpaa?“

Han fortræl, idet han talte, Læberne til et Smil — et ganske affhyeligt Smil — og lagde stærkt Estertryk paa Ordet „Vedkommende“. Der var slysynligt en tredie Kjeltring medbælagtig i Forbrøderens.

„Mød os imorgen og døm saa selv derom,“ svarer Jact. „Du maa være i Regents Park klokken elleve Formiddag og vente paa os ved den Sidegang, som fører til Avenue Road.“

„Jeg skal møde,“ siger Mr. Jay. „Drik nu et Glas Cognac og Vand. Hvorfor reiser Du Dig op? Du vil da ikke allerede gaae?“

„Jo, jeg vil,“ svarer Jact. „Jeg skal sige Dig, jeg er i en saadan Sindsbevægelse, at jeg ikke kan sidde rolig noget Sted i fem Minutter. Du vil maaskee finde det latterligt af mig, men jeg er i en uafbrudt nervøs Spænding. Jeg kan ikke lade være at frygte for, at man er paa Spor efter os. Jeg indbilder mig, at hvert Menneske, der paa Gaden seer stift paa mig, er en Espion.“

Da jeg hørte disse Ord, var jeg nærvæd at segne om. Intet, uden min medskyldte Sjælsstyrke, kunde have gjort mig det muligt, roligt at blive ved mit Lyttehul. Det kostede mig paa Tre en næsten overmenneskelig Anstrængelse.

„Na Brødt!“ udbryder Mr. Jay, med en hærdet Forbrøderens hele Frækhed. „Er det lykkelig os at holde det

hemmeligt saalænge, saa skulle vi ogsaa nok fremdeles komme godt ud af det. Drik nu blot et Glas Cognac og Vand, saa seer Du nok Sagen i samme Lys som jeg.“

Jact afflog atter den tilbudte Lædskedrik og vilde ikke lade sig overtale til at blive.

„Jeg maa prøve paa at gaae mig en ordentlig Tour for at faae Ro i Sindet,“ sagde han. „Huff blot: imorgen, klokken elleve Formiddag, i Regents Park, ved Gangen til Avenue Road.“

Med disse Ord gif han ud af Døren. Hans forhærdede Slægtning lo vildt og begyndte atter at røge af sin smudsige Kridtpibe.

Jeg satte mig ved Siden af min Seng, rystende over hele Legemet af Sindsbevægelse.

Det staaer klart for mig, at der endnu ikke er blevet gjort noget Forsøg paa at bytte Banknoterne, og jeg maa tilføie, at Sergeant Bulmer var af samme Ansættelse, da han overgav Sagen i mine Hænder. Hvilken Slutning kan man med Rimelighed udbrage af den Samtale, som jeg lige har nedskrevet? Zienssynligt den, at Deeltagerne i Forbrøderens vilde mødes imorgen, for at dele de slyaalne Penge mellem sig, og for at træffe Afstale om den slykreste Maade til at faae Banknoterne byttede den næste Dag. Mr. Jay er upaatvileligt den, der har den væsentligste Andeel i Forbrøderens, og han maa derfor sandsynligvis tage den største Risiko paa sig — den, at bytte Halvtresindstyvepundsnoten. Jeg skal derfor, som hidtil, ansee det for min Pligt at følge ham, hvor han gaaer, at være i hans Nærhed imorgen i Regents Park og at gjøre mit Bedste for at høre, hvad der bliver sagt. Hvis der bliver aftalt et Møde til den næstpaafølgende Dag, skal jeg naturligvis ogsaa være tilstede derved. Jeg maa ubede mig to Mand tilhjælp, snarest muligt, for at disse, hvis Kjeltringerne stilles ad efter Mødet, kunne følge efter og iagttage de to mindre væsentlige Forbrødere. Jeg bør ikke undlade at bemærke, at jeg, hvis Slyngrerne gaae sammen bort fra deres Møde, sandsynligvis vil holde mine Underordnede i Nærværelse og ikke benytte deres Hjælp; da jeg nemlig af Naturen er ærgjerrig, ønsker jeg, om muligt, at have Væren for Opdagelsen af Tyveriet udeelt for mig selv.

Den 8de Juli.

Jeg undlader ikke herved at takke for, at min Anmodning om, at der maatte blive mig jendt to Underordnede, saa hurtigt er bleven efterkommen. De lade just ikke til at være begavede med særlig Dygtighed; men da jeg altid vil være tilstede og kan give dem noigtige Instructioner i alle Enkeltheder, saa gjør det jo ikke videre til Sagen.

Det Første, jeg gjorde imorges, var naturligvis, for at undgaae mulige Misforstaaelser, at underrette Mr. og Mrs. Yatman om Grunden til, at der var kommen to Fremmede paa Scenen. Mr. Yatman, der mellem os sagt er en slyag Stakkel, rystede blot paa Hovedet og sukkede dybt. Den høitbegavede Mrs. Yatman tilfaste mig derimod et Blik fuldt af Betydning.

„D, Mr. Sharpin!“ sagde hun, „jeg er saa bedrøvet ved at see disse to Mennesker. De begynder vist at tvivle om et heldigt Udfald, siden De har forlangt dem tilhjælp.“

Jeg tilfaste hende et hemmeligt Sideblik (det er smukt af hende, at hun tillader mig dette, uden at blive vred derpaa) og fortalte hende, paa min sædvanlige spøgefulde Maade, at hun dog tog Feil heri.

„Det er kun,“ tilfaste jeg, „fordi jeg er vis paa Seiren, at jeg har jendt Bud efter dem. Jeg er fast besluttet paa at staae Penge tilbage, ikke blot for min egen Skyld, men for Mr. Yatmans Skyld — og for Deres Skyld.“

Jeg lagde betydligt Estertryk paa det næstsidste Ord. Hun sagde atter: „D, Mr. Sharpin!“ rømede paa den mest henrivende Maade, og saae ned paa sit Synti. Jeg kunde drage til Verdens Ende med denne Dvindel, hvis blot Mr. Yatman vilde lægge sig til at døe.

Jeg sendte mine to Underordnede iforveien til Regents Park, Avenue Road, med Befaling til at vente mig der, til jeg havde Brug for dem. En halv Time slydigere vandrede jeg den samme Vei, i Hælene paa Mr. Jay.

Hans to Medskyldige mødte meget punktligt. Den tredie Kjeltring — jeg rødmer næsten ved at nedskrive det, men det er novendigt, at jeg indberetter det — den tredie Kjeltring, den i Samtalen mellem Brøderne omtalte „Vedkommende“, er — et Fruentimmer! Hvad der er endnu værre, et ungt Fruentimmer, ja, hvad der er aller værre, et smukt ungt Fruentimmer. Jeg har længe kæmpet mod en indre Overbeviisning om, at hvorsomhelst der er noget Galt paa færde i denne Verden, saa er ganske sikkert et af det smukke Kjøn Medlemmer indviklet dervi; efter den Erfaring, jeg idag har vundet, kan jeg ikke længere kæmpe imod denne Overbeviisning; jeg opgiver det smukke Kjøn, dem Alle — undtagen Mrs. Yatman.

Individet „Jact“ bød Damen Armen, Mr. Jay gif paa hendes anden Side. De spadserede alle tre langsomt ned ad een af Alleerene. Jeg fulgte dem i en passende Afstand. Mine to Underordnede fulgte mig i en passende Afstand.

Det var mig bestoværrer umuligt at komme nær nok hen til dem, til at kunne høre hvad de sagde, uden at risikere at blive opdaget. Jeg kunde blot af deres Legems- og Armbewægelser slutte mig til, at de alle tre talte meget ivrigt om en Sag, der var af største Interesse for dem. Efter at de havde tilbragt et Quarters Tid paa denne Maade, vendte de

pludseligt om, og gif tilbage samme Vei, som de vare komne. Min Landsnærberelse svigtede mig ikke i denne snevde Vending. Jeg gav mine to Underordnede et Tegnetil, at de skulde vebblive at gaae videre og passere de Tre, medens jeg selv behændigt sprang bag et Træ. Idet de Spadserende kom forbi mig, hørte jeg Jact sige til Mr. Jay:

„Lad det da være kloffen halv elleve imorgen. Og huff paa at komme i en Droschke; det er bedst, ikke at risikere at tage en Droschke her i Nabolaget.“

Mr. Jay gav et kort Svar, som jeg ikke kunde høre. De gif tilbage til det Sted, hvor de vare trufne sammen, gaae hinanden Hænderne med en fræk Hjertelighed, som var væmmelig at see paa, og stilles derpaa ad. Jeg fulgte efter Mr. Jay. Mine Underordnede viste de to Andre den samme Opmærksomhed.

Istedetfor at føre mig tilbage til Rutherford Street, trak Mr. Jay mig til The Strand. Han standede ved et schofelt, stumtelt Huus, der efter Skildret over Døren at dømmes var et Aviscontoir, men efter min Ansættelse ganske saae ud til at være et Sted, hvor man kunde blive af med Tyvekoster, kort sagt: en Hælerhule.

Efter at have været nogle Minutter inde i Huset, kom han ud igjen, sløtende og med Pege- og Tommelfingrene i Vestelommerne. Mangen Een vilde strax paa Stedet have arresteret ham; men jeg huffede paa, at det var novendigt ogsaa at fange hans to Medskyldige, og derfor ikke at forstyrre det til den næste Formiddag berammede Møde. Jeg skulde mene, at man sjældent vil kunne paavise en saadan Koldblødighed hos en Begynder, der, som jeg, endnu stræber efter at staae sig et Navn i Opdagelsespolitietis Annaler.

Fra det mistænkelige udsende Huus begav Mr. Jay sig til en Cigar-Divan, hvor han læste Aviser og røg en Cerut. Jeg satte mig ved et Bord i Nærheden af ham, læste ogsaa Aviser og røg ligeledes en Cerut. Fra Divanen drev han hen til Restaurationen og spiste Coteletter til Middag. Jeg drev til Restaurationen og spiste Coteletter til Middag. Da han havde spist, gif han hjem til sit Logis. Da jeg havde spist, gif jeg hjem til mit Logis. Han blev søvrig tidligt paa Aftenen og gif tiljængs. Saajnart jeg hørte ham snorte, blev jeg ligeledes søvrig og gif ogsaa tiljængs.

Tidligt imorges kom mine to Underordnede og aflagde deres Rapport.

De havde seet Individet „Jact“ forlade Fruentimmeret ved Indgangen til en tilhynelende elegant Villa, ikke langt fra Regents Park. Han gif dernæst videre, dreiede af tilhøre og styrede tilsidst ind paa en Mellemting af en Gade og Landevei ude i een af Forstæderne, hvor der næsten i hvert Huus var en Boutik. Han standede ved et af disse Huse, aabnede Gadedøren med en Nøgle, som han tog op af Lommen, saae sig forsigtigt om, stirrede længe mistænkelig paa mine to Underordnede, som gif og drev paa den anden Side af Gaden, og gif dernæst ind i Huset, idet han lukkede Gadedøren i Laas efter sig. Dette var Alt, hvad mine Medhjælpere havde at berette. Jeg lod dem blive i Stuen, for i paafølgende Tilfælde at have dem ved Haanden, og steg op til mit Kighul for at see, hvad Mr. Jay foretog sig.

Han var beskæftiget med at klæde sig paa og gjorde sig slysynligt megen Umage for at blive saa lidet slystet, som det i det Hele var ham muligt. Dette var netop, hvad jeg havde ventet. En saadan Bagabond, som Mr. Jay veeb meget godt, hvor vigtigt det er at have et anstændigt Udseende, naar man skal prøve paa at bytte en slyaal Banknote. Klokken fem Minutter over ti var han færdig med at gnide sine smudsige Hænder med Hvedebrød og gav sin sidste Hat det sidste Strøg med Borsten. Klokken ti Minutter over ti befandt han sig paa Gaden, paa Vei til den nærmeste Holdeplads for Droschker; jeg og mine Underordnede vare naturligvis lige i Hælene paa ham.

Han tog en Droschke og vi toge en Droschke. Da jeg Dagen iforveien fulgte efter ham og hans Medskyldige i Parken havde jeg ikke hørt, hvilket Mødested de havde aftalt, men jeg saae snart, at vi bevægede os henimod det gamle Sted, ved Avenue Road. Den Droschke, i hvilken Mr. Jay kjørte, svingede langsomt ind i Parken. Vi standede udenfor samme, for ikke at vække Mistanke. Jeg steg ud, for at følge Droschken tilføds. I det Dieblit, jeg gjorde dette, saae jeg den stande og opbæge, at de to Medskyldige kom gaende henimod den. De steg ind og Droschken vendte stieblikkelig om. Jeg løb tilbage til min egen Droschke og befalede Kudffen, at lade den anden kjøre forbi og dernæst at følge den, ligesom tidligere.

Kudffen aabte mine Befalinger, men gjorde det saa kloppet, at det vakte deres Mistanke. Vi havde hørt bagefter dem i omtrent tre Minutter (tilbage ad den samme Vei, ad hvilken vi vare komne), da jeg rakte mig ud af vinduet for at see, hvor langt de vare foran os. Idet jeg gjorde dette, saae jeg to Hatte stikke ud af vinduerne paa deres Droschke og to Ansigtter seende tilbage paa mig. Jeg sauk tilbage i Sædet, badet i kold Svæd — det er ikke noget meget fint Udtryk, men jeg kan ikke finde noget mere betegnende Ord til at beskrive min Tilstand i dette spændende Dieblit.

„Vore Planer ere opdagede!“ sagde jeg med svag Røst til mine to Underordnede. De saae forbausset paa mig. Mine Følelser veelede stieblikkelig fra den dybeste Fortvivlelse til den heftigste Harm.

„Det er Kudffens Skyld. Spring ud af Droschken, Een af Eder,“ sagde jeg med Bærdighed, „spring ud og gif ham en Dragt Prygl.“

(Sluttet i næste No.)